

Hit vil Ap-regjeringen sende asylsøkere

INNHALDS- FORTEGNELSE

01 Fakta s. 1

02 Bakgrunn s. 2

03 Amnestys menneskerettslige bekymringer s. 4

- 1. Overordnet s. 4
- 2. “Trygge” tredjeland s. 5
- 3. Returknutepunkt s. 7

04 EUs liste over “trygge” tredjeland s. 9

05 Italias asylsentre i Albania s. 14

Fakta

EUROPEISK ASYLPOLITIKK

Et av Italias sentre i Albania. Foto: AFP

Definisjoner

Asylmottak*: et sted der personer som ønsker å søke asyl blir internert på lukkede mottak mens deres asylsøknad blir behandlet.

Retursenter: et sted der personer som har fått endelig avslag på sin asylsøknad, eller som har fått vedtak om å returnere til hjemlandet eller et annet land, blir internert. Formålet med retursenteret er å huse personer midlertidig mens returprosessen forberedes og gjennomføres.

Tredjeland: et land som verken er søkerens hjemland eller det landet hvor personen søker asyl. I denne sammenheng et land som ikke er medlem av EU eller EØS.

Europa beveger seg mot et system der

- flere asylsøknader behandles ved yttergrensen gjennom hurtigprosedyrer.
- flere omfattes av ordninger som begrenser adgang til EU-territoriet (under saksbehandling).
- flere land utvikler eller tester modeller for asylbehandling i og retur til tredjeland utenfor Europa.

Italia-Albania-avtalen

Avtalen innebærer at:

- Italia etablerer mottakssentre i Albania.
- enkelte asylsøkere får sakene sine behandlet utenfor italiensk territorium med mål om raskere behandling og retur.

Avtalen var opprinnelig ment som en ordning for asylmottak, men dette har ikke fungert etter hensikten. Italia vil derfor forsøke å bruke sentrene som retursentre. Ordningen er omstridt og juridisk utfordret.

Storbritannia-Rwanda-avtalen

Avtalen innebærer:

- overføring av asylsøkere fra Storbritannia til Rwanda for behandling av asylsøknad, uten at søknaden behandles i Storbritannia.

Planen har møtt sterk juridisk og politisk motstand, og er per i dag ikke operativ.

Regionale initiativer utenfor EU

- I europeiske samarbeidsfora, inkludert Europarådet, diskuteres migrasjon og retur i bredere politiske rammer.
- Chişinău-erklæringen er en politisk støtteerklæring for samarbeid om migrasjon og retur, men uten bindende tiltak eller ordninger om overføring til tredjeland.

* Notatet beskriver den formen for asylmottak som EU planlegger å opprette.

BAKGRUNN

Bakgrunn

EU-pakten om migrasjon og asyl ble vedtatt i 2024 og skal i teorien være gjeldende fra 12. juni 2026, etter en toårig overgangsperiode. Selve implementeringen vil høyst sannsynligvis skje gradvis. EU har satt av 3 milliarder euro til implementeringen av pakten.

De nye reglene utvider medlemslandenes adgang til å avvise asylsøkere med henvisning til såkalte trygge tredjeland. Det kan være tilstrekkelig at asylsøkeren har reist gjennom landet, eller at medlemslandet har en avtale med tredjelandet. Det åpner også for at asylsøkere som kommer fra land EU har definert som "trygge" vil kunne avvises og sendes tilbake til hjemlandet. Blant disse "trygge" landene inngår: Bangladesh, Colombia, Egypt, Kosovo, India, Marokko og Tunisia.

Samtidig pågår det forhandlinger om en egen returforordning som kan åpne for etablering av retursentre utenfor EU for personer med endelig returvedtak. Denne delen er ennå ikke endelig vedtatt.

Flere EU-land, blant annet Tyskland, Danmark, Nederland, Østerrike og Hellas, arbeider med konkrete modeller inspirert av Italias Albania-avtale.¹

Den norske regjeringen, med justisministeren i spissen, deltar i samtaler i Brussel om dette, og leder de nordiske landenes arbeid. Utviklingen i EU danner dermed en viktig ramme for den norske debatten om tilsvarende ordninger.

Ap-regjeringen har varslet flere innstramminger i innvandringspolitikken, blant annet at den vurderer å etablere retursentre utenfor EU for asylsøkere som har fått endelig avslag og andre med endelig returvedtak. Statsminister Jonas Gahr Støre har uttalt til VG:

«Vi lukker ikke døren for det hvis det gjøres i en europeisk sammenheng, med andre europeiske land, som legger grunnleggende rettsprinsipper til grunn».²

Justisminister Astri Aas-Hansen (Ap) har gått enda lengre, og sagt at regjeringen også vurderer asylmottak utenfor EU:

«Norge åpner for å vurdere asylmottak i utlandet. Det gjelder både søknader om opphold og retursentre».³

EU-land kan allerede avvise asylsøknader med henvisning til såkalte trygge tredjeland, og de nye EU-reglene som etter planen skal tre i kraft fra 2026, vil utvide denne adgangen. Norge deltar også i det

1: [Five EU countries team up to build return hubs outside Europe | Euronews](#)

2: [Statsminister Jonas Gahr Støre om innstramming i innvandringspolitikken](#)

3: [Norge åpner for asylmottak i utlandet – NRK Urix – Utenriksnyheter og -dokumentarer](#)

europiske samarbeidet om migrasjon og asylpolitikk, inkludert diskusjoner om “trygge tredjeland” og mottaksordninger utenfor EU.

I nordisk sammenheng har Norge tatt en lederrolle i arbeidet med returpolitikk og tredjelandsløsninger, gjennom å koordinere arbeidsgruppen som følger opp samarbeidet.⁴

Når det gjelder retursentre, pågår det fortsatt forhandlinger i EU om hvorvidt medlemsland skal kunne opprette slike utenfor unionen.

Ifølge medieopplysninger vurderer EU og enkelte medlemsland en rekke tredjeland som mulige vertsstater for såkalte retursentre. Listen omfatter blant annet Rwanda, Ghana, Senegal, Tunisia, Libya, Mauritania, Egypt, Uganda, Usbekistan, Armenia, Montenegro og Etiopia.⁵ Flere av disse landene har alvorlige menneskerettighetsutfordringer, også når det gjelder behandling av flyktninger og asylsøkere.

Amnesty er svært kritisk til hvilke land som anses som “trygge tredjeland”, samt asylmottak og retursentre utenfor EU, og mener at det ikke er mulig å gjennomføre de nevnte ordningene på en måte som er forenlig med menneskerettighetene.

Amnesty oppfordrer europeiske regjeringer, inkludert den norske, til å avstå fra å overføre asylsøkere og behandlingen av asylsøknader til “trygge tredjeland” - eller opprette retursentre utenfor EU - da dette med høy sannsynlighet vil føre til menneskerettighetsbrudd og undergrave en bærekraftig og langsiktig migrasjonspolitik.

Dette notatet belyser de menneskerettslige bekymringene knyttet til asylmottak og retursentre i såkalte trygge tredjeland, og gjennomgår menneskerettighetssituasjonen i flere av landene som EU-land vurderer som mulige mottakerland for asylsøkere. Notatet viser også til Amnesty Internationals dokumentasjon av Albania-modellene for italienske asylsentre, som kan medføre omfattende rettighetsbrudd for asylsøkere.

Foto: AP

4: Continuing Nordic cooperation on returns - regjeringen.no

5: EU reported to be considering 12 possible countries to site migrant 'return hubs' - InfoMigrants

AMNESTYS MENNESKERETTSLIGE BEKYMNINGER

1. Overordnet

Det er ikke mulig å etablere asylmottak eller retursentre i såkalte trygge tredjeland utenfor EU på en måte som er forenlig med menneskerettighetene.

Forslag om å overføre ansvaret for migrasjon og asyl fra EUs medlemsstater innebærer et alvorlig avvik fra deres internasjonale og regionale menneskerettslige forpliktelser. Dette er i praksis ren ansvarsfraskrivelse.

Slike avtaler har betydelige implikasjoner for menneskerettighetene, særlig retten til å søke asyl med nødvendige rettslige prosessuelle garantier:

- retten til frihet, ettersom ulike former for ulovlig frihetsberøvelse og vilkårlig internering kan inngå i gjennomføringen.
- respekt for non-refoulement prinsippet som alltid skal gjelde; beskyttelse mot tortur og annen grusom, umenneskelig eller nedverdiggende behandling, særlig der samarbeid skjer uten tilstrekkelig vurdering av tredjelandenes menneskerettighetssituasjon.

Omfattende global forskning dokumenterer at tidligere forsøk på å overføre ansvar for asylbehandling eller retur til tredjeland har fulgt et svært forutsigbart mønster av menneskerettighetsbrudd og hatt alvorlige menneskelige konsekvenser.

Slike ordninger har økt kostnadene ved migrasjonssystemer betydelig, vært gjenstand for omfattende rettslig prøving og utfordringer knyttet til åpenhet, overvåking og ansvarliggjøring, samt skadet de involverte statenes internasjonale omdømme.

Dagens planer om å utvide ordninger med “trygge tredjeland” og etablere asylsentre eller returknutepunkter utenfor EU innebærer betydelige juridiske, økonomiske og menneskerettslige risikoer, i tillegg til store operative og omdømmemessige utfordringer.

AMNESTYS MENNESKERETTLIGE BEKYMNINGER

2. “Trygge” tredjeland

Menneskerettslige bekymringer knyttet til ordninger med “trygt tredjeland”:

Den nylige revisjonen av konseptet “trygt tredjeland” i EUs forordning om asylprosedyrer fjerner det tidligere obligatoriske kravet om en personlig tilknytning mellom asylsøkeren og tredjelandet hvor det anses at vedkommende kunne ha søkt beskyttelse, slik at søknaden kan avvises som ikke realitetsbehandlingsbar uten vurdering av realiteten. Dette åpner for at asylsøkere med tvang kan overføres til land de kun har reist kort gjennom, aldri har vært i, eller ikke har noen personlig tilknytning til.

Ren transitt, eller eksistensen av en “avtale eller ordning” mellom en EU-medlemsstat og et tredjeland, vil anses som tilstrekkelig grunnlag for avvisning av søknaden og tvangsoverføring. Det samme vil gjelde for Norge hvis regjeringen beslutter å bli del av slike ordninger.

Amnesty motsetter seg etablering av ordninger som tar sikte på offshore-behandling av asylsøknader. Ordninger med “trygt tredjeland” undergraver prinsippet om territorielt asyl slik det forstås av UNHCR, der staten hvor en person søker asyl, skal ha hovedansvaret for å vurdere søknaden og tilby beskyttelse.

Overførte asylprosedyrer er ofte basert på frihetsberøvelse av personer som med tvang overføres til partnerland, for å hindre at en person reiser videre, noe som øker risikoen for automatisk, og dermed vilkårlig og ulovlig, frihetsberøvelse.

Videre kan slike ordninger skape ytterligere utfordringer for å sikre tilgang til en rettfærdig og fullstendig asylvurdering i tredjelandet, avhengig av effektiviteten og garantiene i dets asylsystem, rettslige grunnlag for beskyttelse, tilgang til juridisk bistand og effektive rettsmidler, samt uavhengig overvåking. Dette øker risikoen for videre refolement.

Overføring av asylsøkere til tredjeland reiser spørsmål om tilgang til tilstrekkelige beskyttelsesrammer, mottakskapasitet og verdig behandling. Det kan også føre til redusert tilgang til støtte, rettigheter og tjenester, samt svekkede muligheter for inkludering og integrering. Slike ordninger kan derfor ikke anses som rimelige eller bærekraftige.

Forskjeller i behandling, situasjon, fremtidsutsikter og rettssikkerhetsgarantier mellom personer som får sine asylsøknader behandlet på EU-territorium og personer som overføres til tredjeland i henhold til en avtale eller ordning, kan dessuten utgjøre diskriminering.

Amnesty oppfordrer regjeringer til å

- avstå fra å anvende konseptet “trygt tredjeland”.
- sikre fortsatt tilgang til territorielt asyl med individuelle realitetsvurderinger av asylsøknader.
- avstå fra å inngå avtaler om tredjeland og tvangsoverføre personer dit for behandling av deres asylsøknad.

AMNESTYS MENNESKERETTLIGE BEKYMNINGER

Foto: AP

3. Returknutepunkt

Menneskerettslige bekymringer knyttet til etablering av “returknutepunkter”:

Artikkel 17 i forslaget til returforordning, som fremdeles er under forhandling, etablerer et rettslig rammeverk i EU-retten for høyst omstridte “returknutepunkter”, det vil si muligheten til å tvangsoverføre personer som er ilagt returvedtak, til sentre utenfor EU, basert på en “avtale eller ordning” med et tredjeland, enten som endelig destinasjon eller med sikte på videre retur til opprinnelseslandet.

Etter Amnestys vurdering kan returknutepunkter ikke gjennomføres på en måte som er forenlig med menneskerettighetene, gitt den alvorlige risikoen for rettighetsbrudd i gjennomføringen.

Returknutepunkter innebærer en forhøyet risiko for både direkte og indirekte refoulement (at en person sendes til et land eller område hvor det risikerer å utsettes for tortur, umenneskelig eller annen uverdigg behandling), eller for at personer utsettes for alvorlige menneskerettighetsbrudd enten i selve returknutepunktet eller ved videre overføring. En sentral bekymring gjelder bruk av automatisk, og dermed vilkårlig og ulovlig, frihetsberøvelse, som sannsynligvis vil følge av slike ordninger.

Tvangsoverføring til vilkårlig internering utgjør et brudd på retten til frihet og prinsippet om non-refoulement.

Det foreligger også risiko for videre retur fra tredjelandet til opprinnelseslandet eller et annet tredjeland i strid med non-refoulement-prinsippet.

Videre reiser returknutepunkter bekymringer knyttet til forbudet mot tortur og umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff, særlig dersom oppholds- eller interneringsforholdene er utilstrekkelige, ved overbefolkning, eller der rettighetskrekkende praksis forekommer.

Retten til effektiv domstolsprøving kan også bli svekket, særlig på grunn av uklarhet om hvilken stats jurisdiksjon som gjelder og hvilket land som er ansvarlig for å beskytte den enkelte, samt spørsmål om muligheten til reelt å utfordre overføringen med suspensiv virkning og få tilgang til adekvat juridisk bistand i tredjelandet.

Returknutepunkter kan også forventes å føre til langvarig internering eller vedvarende rettslig usikkerhet for personer som ikke kan returneres til opprinnelseslandet, blant annet av praktiske,

diplomatiske, menneskerettslige eller humanitære grunner. Dette har betydelige konsekvenser for deres fortsatte tilgang til rettigheter og verdig behandling.

Risikoen er særlig stor der barn og andre sårbare grupper, for hvem internering **aldri** er egnet, samt grupper som kan møte særlige farer ved overføring – som gravide kvinner, eldre, torturofre, ofre for menneskehandel, personer med fysiske eller psykiske funksjonsnedsettelse og LHBTI-personer.

Amnesty oppfordrer regjeringer til å:

- avvise artikkel 17 i forslaget til returforordning samt utvidelsen av returland i artikkel 4.
- avstå fra videre utforskning av returknutepunkter med tredjeland på nasjonalt nivå.

EUs LISTE OVER “TRYGGE” TREDJELAND

Foto: AFP

EU har utviklet en liste over såkalte trygge tredjeland som man kan etablere retursentre i:

Rwanda, Ghana, Senegal, Tunisia, Libya, Mauritania, Egypt, Uganda, Usbekistan, Armenia, Montenegro og Etiopia.

EU har også definert en rekke land som “trygge” - altså at asylsøkere som kommer herfra vil kunne avvises og sendes tilbake til hjemlandet. Blant disse “trygge” landene inngår:

Bangladesh, Colombia, Egypt, Kosovo, India, Marokko og Tunisia.

Dette er land med omfattende menneskerettighetsbrudd, inkludert mot flyktninger og asylsøkere.

Her følger mer om situasjonen i seks utvalgte land.

1. Rwanda

- Rwanda har de siste årene inngått flere avtaler med andre land om mottak av migranter og asylsøkere, blant annet med Storbritannia og USA. Avtalene har møtt sterk kritikk bla på grunn av risiko for brudd på FNs flyktningkonvensjon og prinsippet om non-refoulement, som forbyr å sende mennesker tilbake til steder der de risikerer forfølgelse eller overgrep.
- Kritikken retter seg særlig mot svakheter i Rwandas asylsystem og menneskerettighets-situasjon. Det er stilt spørsmål ved om landet kan sikre rettferdige asylprosedyrer, reelle klagemuligheter og tilstrekkelig beskyttelse for personer som overføres fra andre land. Internasjonale observatører har også pekt på begrensninger i ytringsfrihet, politisk opposisjon og sivilsamfunnets handlingsrom i Rwanda.⁷

Amnesty mener det er risiko for at asylsøkere ikke får en uavhengig og rettssikker behandling før eventuell retur. Dette reiser spørsmål om Rwanda oppfyller kravet til effektiv rettsbeskyttelse.

6: [EU reported to be considering 12 possible countries to site migrant 'return hubs'](#) InfoMigrants

7: [Human rights in Rwanda](#) Amnesty International

EU's LISTE OVER "TRYGGE" TREDJELAND

Foto: Spencer Platt/Getty Images

2. Tunisia

- Tunisiske myndigheter har de siste årene ført en asyl- og migrasjonspolitikk som setter flyktningers og migranternes liv, sikkerhet og verdighet i fare.
- Myndighetene har gjennomført kollektive utvisninger i strid med prinsippet om non-refoulement, ofte etter pågrep basert på raseprofilering eller avskjæring til sjøs.
- Flyktninger og migranter er blitt utsatt for tortur, vold og annen umenneskelig behandling, inkludert seksuelle overgrep.
- Tilgangen til asyl er i praksis stanset, samtidig som organisasjoner som bistår flyktninger og migranter er blitt utsatt for kraftig press og represjon.⁸

Amnesty og andre menneskerettighetsorganisasjoner mener at Tunisia ikke kan regnes som et "trygt tredjeland" for overføring av asylsøkere. Til tross for dette har EU styrket migrasjonssamarbeidet med Tunisia.

3. Libya

- Flyktninger og migranter i Libya utsettes for omfattende og systematiske menneskerettighetsbrudd begått av sikkerhetsstyrker, militser og væpnede grupper.
- Overgrepene inkluderer vilkårlig fengsling, tvungen forsvinning, tortur, voldtekt og annen seksuell vold, samt ulovlige drap.
- Tusenvis av migranter og asylsøkere holdes vilkårlig internert i leirer drevet av libyske myndigheter eller væpnede grupper.
- Mange holdes under umenneskelige forhold og utsettes for mishandling, utpressing, tvangsarbeid og manglende helsehjelp.
- Blant de internerte er personer som er stanset på havet av den EU-støttede libyske kystvakten, samt personer som er tvangsutsendt fra Tunisia siden 2023.
- Væpnede grupper har også tvangsreturnert titusenvis av flyktninger og migranter til naboland uten at de har fått mulighet til å søke asyl eller klage på utsendelsen.⁹

8: Tunisia: "Nobody hears you when you scream": Dangerous shift in Tunisia's migration policy - Amnesty International
9: <https://www.amnesty.org/en/wp-content/uploads/2025/04/MDE1991692025ENGLISH.pdf>

Libya er blant landene hvor migranter holdes fengslet under svært dårlige forhold og utsettes for systematiske og grove overgrep. Amnesty mener at fraværet av rettsstatlige strukturer gjør det umulig å sikre grunnleggende rettigheter før retur, og at dette innebærer en overhengende risiko for alvorlige menneskerettsbrudd.

EUs LISTE OVER “TRYGGE” TREDJELAND

Foto: AP

4. Egypt

- Siden 2023 har egyptiske grensemyndigheter og politi gjennomført massearrestasjoner av sudanske flyktninger og migranter som har krysset grensen irregulært.
- Mange er blitt holdt under umenneskelige forhold, blant annet i lagerbygg, i påvente av tvangsretur til Sudan.
- De har i stor grad ikke fått mulighet til å søke asyl eller klage på vedtak om utsendelse.
- Tusenvis av sudanere i Egypt står fortsatt i fare for vilkårlig arrest, internering under kritikkverdige forhold og retur til en pågående konflikt.
- Til tross for dette inngikk EU i 2024 et omfattende partnerskap med Egypt som inkluderer migrasjonssamarbeid.¹⁰

Amnesty er bekymret for at den omfattende bruken av vilkårlig arrestasjon, manglende tilgang til asyl og risiko for tvangsretur til konfliktområder innebærer alvorlige brudd på flyktningers og migranternes grunnleggende rettigheter.

5. Etiopia

- Etiopia har vilkårlig internert og ulovlig deportert minst 600 eritreiske flyktninger til Eritrea, hvor de ble arrestert ved ankomst.
- Ifølge FNs spesialrapportør for menneskerettighetssituasjonen i Eritrea er det mottatt troverdige opplysninger om at returnerte fra Etiopia blir forhørt, vilkårlig internert, utsatt for tvungen forsvinning og ubegrenset militærtjeneste.
- Mange eritreiske flyktninger har flyktet for å unngå militærtjeneste, som i noen tilfeller beskrives som tvangsarbeid eller slaverilignende forhold.
- Økte spenninger mellom Eritrea og Etiopia har bidratt til økt militær mobilisering ved grensen og økt risiko for menneskerettighetsbrudd mot eritreiske flyktninger i Etiopia.

Amnesty er bekymret for at tvangsreturer og risiko for vilkårlig internering og tvungen militærtjeneste innebærer alvorlige brudd på flyktningers rett til beskyttelse og øker risikoen for grove menneskerettighetsbrudd.

EUs LISTE OVER “TRYGGE” TREDJELAND

Foto: Yoray Liberman/Getty Images

6. Usbekistan

- Usbekistan har ennå ikke sluttet seg til Flyktningkonvensjonen av 1951 eller tilleggsprotokollen fra 1967.
- Landet har heller ikke etablert et nasjonalt asylsystem.
- Som følge av dette kan personer som søker internasjonal beskyttelse ikke søke asyl eller få flyktningstatus i Usbekistan.
- De kan også møte hindringer i tilgang til grunnleggende tjenester som lovlig arbeid, helsehjelp og utdanning.¹¹

Amnesty er bekymret for at mangelen på et fungerende asylsystem gjør at personer som trenger internasjonal beskyttelse står uten rettssikkerhet og grunnleggende rettigheter.

ITALIAS ASYLSENTRE I ALBANIA

I november 2023 undertegnet Italia en avtale om å etablere to sentre i Albania for behandling av asylsaker. Opprinnelig var planen at migranter reddet i italiensk farvann av italienske myndigheter skulle overføres til Albania for å få sine asylsøknader behandlet der. Personer som fikk opphold, skulle overføres til Italia mens de som fikk avslag, skulle returneres til hjemlandet.

Avtalen har møtt betydelige juridiske utfordringer i italienske domstoler, noe som har bidratt til forsinkelser og begrenset gjennomføring.¹² Sentrene har derfor i perioder stått delvis tomme.

Italia har senere justert modellen. Ordningen er nå i større grad innrettet mot rask behandling og retur av enkelte grupper asylsøkere.

Italias Albania-modell følges tett i EU-debatten og omtales av enkelte medlemsland som en mulig modell for lignende løsninger.¹³

Det menneskerettslige aspektet ved disse sentrene

Amnesty har i en rapport fra 2024¹⁴ uttrykt bekymring for at avtalen mellom Italia og Albania kan ha negative konsekvenser for en rekke menneskerettigheter, særlig knyttet til asylprosedyrer og frihetsberøvelse.

Rett til frihet og personlig sikkerhet

- Risiko for langvarig frihetsberøvelse
- Bekymring for manglende individuelle vurderinger av personenes sårbarhet

Rett til asyl

- Bekymring for svekket rettsikkerhet i saksbehandlingen
- Risiko for at nye beskyttelsesbehov ikke blir tilstrekkelig vurdert

Menneskerettslige aspekter ved disse sentrene som retursentre

Selv om modellen i større grad nå er innrettet mot retur, er mange av de samme menneskerettslige utfordringene fortsatt relevante. Overføring til tredjeland innebærer at rettssikkerhetsutfordringer flyttes fra asylprosessen til internering og returfasen, der raske prosesser og begrenset kontroll kan øke risikoen for rettighetsbrudd.

12: [EU court rebukes Italy over migrant transfers to Albania | Euronews](#)

13: [EU finalises new deportation rules, citing Italy's Albania 'return-hub' model](#)

14: [The Italy-Albania Agreement on Migration: Pushing Boundaries, Threatening Rights - Amnesty International](#)

I tillegg fremheves særlig to forhold:

Risiko for sårbare grupper

- Risiko for utilstrekkelig beskyttelse av barn, kvinner, ofre for menneskehandel, torturofre og andre sårbare personer

Risiko for brudd på forbudet mot refolement

- Forbudet mot refolement er absolutt etter blant annet FNs flyktningkonvensjon; FNs torturkonvensjon og Den europeiske menneskerettighetskonvensjonen
- Det innebærer at ingen kan returneres til et sted hvor de risikerer tortur eller annen umenneskelig behandling
- Bekymring for at standardiserte eller raske prosesser kan svekke individuelle vurderinger

Andre forhold

- Tidligere erfaringer viser begrenset effekt på returer, blant annet fordi samarbeid med opprinnelsesland ofte er utfordrende.
- Returproblemet i seg selv løses ikke ved å flytte personer til tredjeland.
- Kapasitet og faktisk¹⁵ bruk av sentrene har vært lavere enn planlagt.
- Kostnader er rapportert å være betydelig¹⁶ høyere enn tradisjonell asylbehandling i Italia.

